

Oskar Sternulf: Jag minns i min ungdom...

OSKAR STERNULF

Ja, ni läste rätt. Rubriken har jag valt med omsorg och nej, det här är ingen spökskrivare och det är faktiskt killen på bilden, som har skrivit krönikan.

Jag är visserligen bara 29 år gammal, förlåt ung, och jag har varken krämpor eller besvär. Visserligen har vi ju tonåringar (internationella artister med drog- och alkoholproblem) som skriver memoarer och i jämförelse med dem är jag en gammal gubbe, men jag ska förklara rubriken för er.

När jag pratar med en 14-åring kan jag verkligen känna mig riktigt gammal. När de använder sig av termen "stabil" över att en bok eller film är bra, undrar jag vilket århundrade jag kommer från. När jag pratar om stabilitet gör jag det i sammanhang med när jag exempelvis ska klättra upp för en stege och skruva ur och i en glödlampa. Då vill jag verkligen att det ska vara stabilt för att jag inte ska ramla. Nöjd efter min våghalsighet, när höjdrädsan kryper på mig, använder jag mig hellre av begreppet "bra resultat" efteråt. Inte att det blev ett stabilt resultat.

Sedan vet jag själv att vi också använde oss av väldigt tvetydiga begrepp när jag var yngre. Jag minns framför allt att vi hade en förmåga att säga att någonting "rårkar fett" (just den stavningen!) och det betydde att någonting var fantastiskt bra. Om vi hade en referens till just hårdrock eller rock n'roll låter jag vara osagt, men det förbryllade de flesta tanter och farbröder, det vill säga personer över 20 år, och en av mina vänners pappa, som är journalist, fick till och med avhandla sin frustration i en krönika.

Jag kan även bli väldigt förvånad, och lite bekymrad, över att många ungdomar i dag knappt vet hur man skriver för hand. Om jag skulle börja skriva skrivstil, i en sal med 13-åringar som precis har kommit i målbrottet, hade jag säkert mötts av ett sus av beundran, förundran och respekt. Är det detta som vår SO-lärare ska gå igenom vid nästa historiektion och som hen kallar för hieroglyfer?

I för sig är det rena grekiskan för mig att tolka sms, som är skickade av ungdomar. Det används ju knappast ord i meddelanden, utan emojis, som på ett sätt är dagens hieroglyfer. Då är det ju inte så konstigt om de inte lär sig stava om en sol kan betyda tjugo olika saker. Jag kan själv få pikar för att jag är förkortningarnas mästare, men det går åtminstone att räkna ut vad det troligen ska stå i mitt sms.

Jag har dock kommit så långt i den tekniska utvecklingen att jag kan twittra, dela statusar på Facebook, sända över filer via Dropbox och se på skräckfilmer via Netflix istället för att gå till affären och hyra tre filmer för 69 kronor. Dessutom ser jag att generationen över mig har det ännu slitigare och hur långa meddelanden du än skriver till dina föräldrar, får du alltid ett "Ok" tillbaka.